

Arrest

nr. 113 937 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TINE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Hazara van etnische origine te zijn. U verklaart een sjiitische moslim te zijn en tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond in het dorp Sorkhdeh, gelegen in het district Jaghatu in de provincie Ghazni. Op een dag kwamen twee vrouwen en een man naar uw huis. Eén van de twee vrouwen stelde zich voor als de echtgenote van Mawlawi Gul Mohammad, een talibancommandant die Pashtoun en soenniet is. De vrouw vroeg om uw minderjarige zus Zahra uit te huwelijken aan haar zoon. Haar zoon had haar gezien in de buurt van de hoofdstad van Ghazni en wilde met uw zus trouwen. Omdat uw moeder het aanzoek niet meteen wilde weigeren omwille van de verschillende religies, zei ze dat Zahra nog te jong is om te huwen. Drie dagen later kwamen ze voor de tweede keer de hand van Zahra vragen. Twee à drie dagen later deden ze dit voor de derde keer. Toen zei uw moeder dat het huwelijk niet doorgaat omdat ze een verschillende religie

hebben. Hierop gingen ze kwaad weg. Een week later zag u uw vader nabij uw huis discussiëren met twee mannen. Uw vader werd door hen aangevallen. U mengde zich in het gevecht. Wanneer er mensen kwamen kijken, vluchtten de twee mannen per motorfiets. Eén van hen zei toen dat hij de zoon van Mawlawi Gul Mohammad is en dat hij jullie niet met rust zal laten. Hierna mocht u van uw vader het huis niet meer verlaten. Enkele dagen later was uw vader onderweg naar de stad Ghazni waar hij werd tegengehouden door de zoon van Mawlawi Gul Mohammad en twee talibs, Qari Akram en Qari Baz Mohammad. Uw vader werd één nacht door hen vastgehouden en gemarteld. Hierna werd hij door een taxichauffeur naar huis gebracht. Twee à drie dagen later is uw vader overleden aan zijn verwondingen. Dit was in de maand Hut 1389. Na de dood van uw vader ontving u dreigtelefoontjes van de mensen van Mawlawi Gul Mohammad. Ze zeiden dat u zouden vermoorden als ze u te pakken zouden krijgen. Vijfenthalve maand na de dood van uw vader ontving u een dreigbrief van de taliban. Dertien dagen later ontving u een tweede dreigbrief van de taliban. Na het ontvangen van deze tweede brief, liet uw moeder de brieven door iemand voorlezen. In de eerste brief vroegen de taliban u om zich bij hen aan te sluiten en in de tweede brief werd u met de dood bedreigd. Hierna besloot u Afghanistan te verlaten. Na ongeveer vijf maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 8 mei 2012 een asielaanvraag indiende. In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vermoord door de taliban. U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument), een dreigbrief van de taliban dd. 28.11.1432 en een dreigbrief van de taliban dd. 11.12.1432.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo moet worden vastgesteld dat u zeer weinig weet over het gezin van Mawlawi Gul Mohammad en over de omstandigheden betreffende het huwelijksaanzoek. Meer bepaald blijft u zeer vaag over de woonplaats van het gezin van Mawlawi Gul Mohammad. U verklaart dat zijn gezin in het district Waghaz verblijft, doch u kunt niet preciezer zijn (CGVS, p. 12). Ook kent u noch de naam van de zoon van Gul Mohammad die met uw zus wilde huwen, noch kent u de naam van zijn echtgenote die de hand van uw zus vroeg (CGVS, p. 12 & 13). Bovendien kunt u niet vertellen hoeveel kinderen Gul Mohammad heeft (CGVS, p. 13). Daarenboven weet u niet wie de andere man en vrouw was die de echtgenote van Gul Mohammad bij u thuis vergezeld (CGVS, p. 13). Eveneens weet u niet waar de zoon van Gul Mohammad uw zus had gezien (CGVS, p. 12). U kunt enkel vertellen dat uw zus toen onderweg was naar de stad Ghazni (CGVS, p. 12). Ook kunt u niet vertellen wanneer hij uw zus zou hebben gezien (CGVS, p. 12). Omdat uit uw verklaringen blijkt dat dit huwelijksaanzoek de oorzaak was van de door u verklaarde problemen, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer op de hoogte zou zijn van bovenstaande zaken. Des te meer gezien u zeker bij de eerste van de drie ontmoetingen tussen uw familie en de familie van Gul Mohammad aanwezig was (CGVS, p. 13). Daarenboven moet worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat de taliban u eerst verschillende keren telefonisch met de dood zouden bedreigen om daarna u in de eerste dreigbrief te verzoeken zich bij hen aan te sluiten, zoals u zelf verklaart (CGVS, p. 9 & 11). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de taliban u verscheidene keren telefonisch met de dood zouden bedreigen wanneer ze u te pakken zouden krijgen en dat ze u ook in de tweede dreigbrief met de dood zouden bedreigd hebben (CGVS, p. 9 & 11), terwijl ze u wisten wonen. Immers, de echtgenote van talibancommandant Mawlawi Gul Mohammad is drie keer bij u thuis op bezoek geweest (CGVS, p. 11). Daarenboven moet worden gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u in de vragenlijst voor het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, enerzijds en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Meer bepaald stelt u in de betreffende vragenlijst dat uw vader bezwiken is aan een ziekte na meermaals door de plaatselijke taliban te zijn bedreigd (vragenlijst CGVS, p. 3). Echter, voor het CGVS verklaart u dat uw vader is overleden aan zijn verwondingen die hij heeft opgelopen nadat hij één nacht door de taliban werd vastgehouden en gemarteld (CGVS, p. 11). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring als zou uw vader aan een ziekte zijn gestorven, stelt u dat hij werd gemarteld en daardoor ziek is geworden (CGVS, p. 15). Deze verklaring aanvaardt het CGVS niet. Immers, het is uiterst bevreemdend dat u in de betreffende vragenlijst geen enkel gewag heeft gemaakt van het feit dat uw vader is vastgehouden en gemarteld door de taliban en dat hij door het toedoen van de taliban is overleden. Daarenboven is in uw verklaringen voor het CGVS geen spoor terug te vinden als zou uw vader na de eerste vechtpartij nog meermaals door de plaatselijke taliban zijn bedreigd, zoals u in de vragenlijst beweert (vragenlijst CGVS, p. 3). Daarnaast stelt u in de vragenlijst dat de eerste dreigbrief afkomstig was van Abdul Hanan, het hoofd van de plaatselijke taliban (vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl u voor het CGVS beweert dat de twee dreigbrieven afkomstig zijn van talibs Qari Akram en Qari Boz Mohammad (CGVS, p. 9). Aangezien bovenstaande tegenstrijdigheden essentiële aspecten uit uw

asielrelaas betreffen, ondermijnen ze verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die u werkelijk heeft. Waar u zich op het moment van uw asielaanvraag 17 jaar verklaarde (vragenlijst CGVS, p. 1), wees een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 15 mei 2012 uit dat u meerderjarig bent. Bovenstaande vastgesteld leeftijdsverschil wijst erop dat u door het aannemen van een jongere leeftijd het de Belgische asielinstanties wilt bemoeilijken een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke nood aan bescherming. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Wat betreft uw herkomst uit het district Jaghatu in de provincie Ghazni, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Jaghatu te ontlopen. Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een jongvolwassen alleenstaande man (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet afkomstig bent van een onbemiddelde familie. Immers, uw vader kon met de oogst van zijn gronden zijn gezin voeden en bovendien kon hij zelfs een deel van zijn oogst verkopen op de markt (CGVS, p. 4). Het feit dat u de oppervlakte van de gronden van uw vader niet eens bij benadering kunt aangeven en dat u niet weet hoeveel uw vader verdiende met de verkoop van de oogst op de markt (CGVS, p. 4), toont aan dat u zich geen zorgen diende te maken over de financiële toestand van uw familie. Ook weet u niet van welk geld uw moeder leeft, sinds de dood van uw vader (CGVS, p. 5). Eveneens moet worden opgemerkt dat u niet hoefde te werken om geld in het laatje te brengen. U moest immers enkel af en toe eten en drinken naar uw vader brengen wanneer hij op het veld aan het werken was (CGVS, p. 5 & 6). Bovendien bezit ook uw oom eigen gronden (CGVS, p. 6). Eveneens moet worden opgemerkt dat uw moeder 10.000 dollar voor uw reis heeft betaald (CGVS, p. 10). Dit heeft ze kunnen bekostigen door haar juwelen, de juwelen van uw zussen en de koe te verkopen (CGVS, p. 10). Uit dit alles blijkt dat u zich geen zorgen diende te maken over de financiële situatie van uw familie waardoor vermoed wordt dat u uit een welgestelde familie komt. Bovendien spreekt u Dari (CGVS, p. 5), één van de twee landstalen in Afghanistan. Daarenboven bent u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie

Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, uw taskara bevat louter informatie betreffende uw persoonsgegevens. Wat de twee dreigbrieven van de taliban dd. 28.11.1432 en dd. 11.12.1432 betreft, moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan “officiële” stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een “*attest van het dorp van aankomst van verzoeker*” toe en verschillende stukken over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het overlijden van zijn vader en over wie de dreigbrieven heeft verstuurd. Dit zijn nochtans wezenlijke onderdelen van verzoekers relaas. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het eerste gehoor zeer kort moest zijn over de omstandigheden van de dood van zijn vader en dat hij er daarom niet veel over heeft verteld. Dit verklaart echter niet waarom zijn verklaringen niet overeenkomen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat zijn vader is bezweken aan een ziekte (vragenlijst, 3), terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn vader is overleden aan de verwondingen die hij had opgelopen doordat de taliban hem hadden gemarteld (gehoorverslag, 11). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ook dat hij niet kan lezen en zich dus niet herinnert wie de eerste dreigbrief heeft gestuurd. Deze uitleg is echter tegenstrijdig aan zijn eerdere verklaringen. Eerder herinnerde hij zich immers wel wie de dreigbrieven had verstuurd, maar noemde hij verschillende namen. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verder is het opmerkelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de plaatselijke taliban zijn vader meermaals bedreigden, terwijl hij dit tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet vermeldde. Omgekeerd maakte hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer geen melding van het feit dat de taliban zijn vader één nacht vasthielden en toen vreselijk martelden. Dit is nochtans een gebeurtenis waarvan mag worden verwacht dat verzoeker ze ook reeds tijdens zijn eerste gehoor zou vermelden. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het uiterst bevreemdend is dat de taliban hem eerst verschillende keren telefonisch met de dood bedreigden om hem daarna te vragen zich bij hen aan te sluiten. Verzoeker kan hier geen aannemelijke uitleg voor geven.

Verzoeker stelt nog in zijn verzoekschrift dat zijn herinneringen verward zijn door de stress, de schok en de lange, vermoeiende reis. Dit kan de bovenstaande vaststellingen echter niet verklaren. Het gaat immers om gebeurtenissen die een enorme invloed moeten hebben gehad op verzoekers leven, zodat mag worden verwacht dat ze in verzoekers geheugen zijn gegrift. Verzoeker toont ook niet aan dat hij aan geheugenstoornissen lijdt.

Het "*attest van het dorp van aankomst*" kan aan deze vaststellingen niets veranderen. Vooreerst gaat het om een fotokopie, zodat de bewijswaarde van het stuk sowieso erg gering is. Bovendien is het stuk niet opgesteld in het Nederlands of in een andere voor de Raad begrijpelijke taal en is het evenmin vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad niet kan vaststellen wat er in het stuk staat. Verzoeker heeft bovendien in zijn verzoekschrift ook niets vermeld over de inhoud van het stuk.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad is immers van mening dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad acht het redelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Verzoeker is immers een volwassen jongeman, die Dari spreekt en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen.

De Raad is verder van mening dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen*". De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afghaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op *high profile* doelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit.

De door verwerende partij neergelegde nota van 17 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat opgesteld op datum van 5 september 2013 bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op *high profile* doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven

van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoeker brengt geen elementen bij die zich tegen deze analyse van de veiligheidssituatie verzetten.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verzoeker stelt dat Afghanistan geen veilig land is, vooral door het vertrek van de NAVO-troepen, en dat volgens de FOD Buitenlandse Zaken het zuiden en het oosten absoluut te vermijden zijn omdat het gevaar er uiterst groot is. Hij toont hiermee echter niet aan dat er in Kaboel aanhoudend gevochten wordt en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER